

รวมคำบรรยาย

ภาคสอง สมัยที่ ๗๓ ปีการศึกษา ๒๕๖๓ เล่มที่ ๕

1

บทบรรณาธิการ

คำถาม ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกแต่ละกระทงไม่เกินห้าปี จำเลยฎีกาขอให้ลดโทษได้หรือไม่

จำเลยยื่นฎีกาขอให้การรับสารภาพในชั้นฎีกาได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๑/๒๕๖๓

ความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกในแต่ละกระทงไม่เกินห้าปี ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาขอให้ลดโทษให้จำเลยในความผิดทั้งสองฐาน เป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลอุทธรณ์ภาค ๑ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว

ฎีกาของจำเลยที่ขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพเป็นการขอแก้ไขคำให้การจากที่ให้การปฏิเสธเป็นให้การรับสารภาพซึ่งไม่อาจกระทำได้ เพราะการแก้ไขคำให้การจะต้องกระทำก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๓ วรรคสอง แต่การที่จำเลยยื่นฎีกาขอให้การรับสารภาพในชั้นฎีกาถือว่ามีเหตุสมควรรับข้อเท็จจริงโดยไม่ได้แย้งข้อที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษาว่าจำเลยกระทำผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ฐานยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยไร้เหตุในเมือง หมู่บ้าน หรือที่ชุมนุมชน และฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ที่จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นนี้ ดังนี้ คดีฟังได้ว่าจำเลยกระทำ ความผิดฐานดังกล่าวตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาค ๑

คำถาม ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกกระทงละ ๒ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ไขลงโทษปรับอีกกระทงละ ๕,๐๐๐ บาท กับให้รอกการลงโทษและคุ้มครองประพฤติกจำเลยไว้ ดังนี้ โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่รอกการลงโทษได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๒/๒๕๖๓

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดรวม ๖ กระทั่ง แต่ละกระทังลงโทษจำคุก ๒ ปี โดยไม่รอกการลงโทษ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษาแก้ไขโทษปรับอีก กระทังละ ๕,๐๐๐ บาท รวม ๖ กระทังเป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท กับให้รอกการลงโทษ และคุมความประพฤติจำเลยไว้ด้วยเป็นกรณีศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ยังคงลงโทษจำเลยในแต่ละกระทังจำคุกไม่เกิน ๒ ปี และปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๙ ฎีกาของโจทก์ที่ขอให้ลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่รอกการลงโทษ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อไม่ปรากฏว่า โจทก์มีการปฏิบัติตามมาตรา ๒๒๑ คำสั่งของศาลชั้นต้นที่รับฎีกาของโจทก์จึงไม่ชอบ

คำถาม บันทึกคำเบิกความของพยานที่เบิกความไว้ในคดีอื่น ศาลจะรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นในคดีได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๖๘๓/๒๕๖๒

ผู้เสียหายมาเบิกความภายหลังเกิดเหตุเป็นเวลานานประมาณ ๘ ปี เนื่องจากเพิ่งจับจำเลยได้ ผู้เสียหายอาจหลงลืมหรือจดจำข้อเท็จจริงได้ไม่สมบูรณ์ นับว่ามีเหตุอันสมควรที่จะรับฟังคำเบิกความของผู้เสียหายที่เคยเบิกความไว้ในคดีอื่นของศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ภาค ๒ เพียงรับฟังคำเบิกความของผู้เสียหายที่เคยเบิกความไว้ในคดีดังกล่าวประกอบพยานหลักฐานอื่นในคดีให้มีน้ำหนักมั่นคงเท่านั้น จึงไม่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๐/๒๕๖๑ แม้ในชั้นพิจารณาโจทก์ไม่ได้ตัวผู้เสียหายมาเบิกความเป็นพยาน คงมีเพียงบันทึกคำให้การของผู้เสียหายในชั้นสอบสวนและภาพถ่ายการชี้ที่เกิดเหตุของผู้เสียหายอันเป็นเพียงพยานบอกเล่า ซึ่งในการวินิจฉัยพยานบอกเล่าที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้านศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวังก็ตาม แต่ปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นว่า ในวันนัดสืบพยานโจทก์ผู้เสียหาย

มาศาลและเข้าเบิกความเป็นพยานโจทก์ไปได้ประมาณ ๑๐ นาที ผู้เสียหายแถลงว่าจดจำข้อเท็จจริงเรื่องราวที่ผ่านมาไม่ได้เนื่องจากเพิ่งคลอดบุตรได้ประมาณ ๔๐ วัน ศาลชั้นต้นหาหรือโจทก์และจำเลยแล้ว ทั้งสองฝ่ายแถลงร่วมกันว่าขอให้เลื่อนไปสืบพยานโจทก์ปากผู้เสียหายในนัดหน้าศาลชั้นต้นอนุญาตให้เลื่อนไปนัดสืบพยานโจทก์ ครั้นถึงวันนัดผู้เสียหายไม่มาศาล ศาลชั้นต้นเลื่อนคดีและออกหมายจับผู้เสียหายเพื่อนำตัวมาเป็นพยานหลายนัดแต่ไม่ได้ตัวมาจนต้องงดสืบพยานปากผู้เสียหาย เช่นนี้พฤติการณ์ในการหลบหนีและไม่ยอมมาเบิกความในชั้นพิจารณาของผู้เสียหาย ถือได้ว่าเป็นกรณีที่มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี ศาลย่อมรับฟังบันทึกคำให้การของผู้เสียหายในชั้นสอบสวนซึ่งเป็นพยานบอกเล่าเพื่อลงโทษจำเลยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗/๑ วรรคหนึ่ง และถือได้ว่ามีเหตุอันสมควรที่จะรับฟังบันทึกคำเบิกความของผู้เสียหายที่เบิกความไว้ในคดีอาญาของศาลชั้นต้นที่พวกของจำเลยถูกฟ้องในความผิดเดียวกันประกอบพยานหลักฐานอื่นในคดีนี้ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๕

คำถาม ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้ตามคำพิพากษารวมทั้งสิทธิการรับจำนองที่ดินมิได้ร้องขอให้บังคับคดีภายในระยะเวลาสิบปี มีผลทำให้หมดสิทธิบังคับคดี จะมีสิทธิยื่นคำร้องขอเงินจากการขายทอดตลาดที่ดินทรัพย์สินจำนองที่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาอีกคดีหนึ่ง นำยึด หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๒๔/๒๕๖๓

จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ เจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๘๒๕๕ พร้อมสิ่งปลูกสร้างได้จดทะเบียนจำนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวเป็นประกันหนี้ของจำเลยที่ ๑ ที่มีต่อธนาคาร ศ. แล้วผิมนัดชำระหนี้ ธนาคาร ศ. จึงได้ฟ้องจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๔ ให้ชำระหนี้และบังคับจำนอง ศาลจังหวัดสมุทรสาครมีคำพิพากษาตามยอมเมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๔ ให้จำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๔ ร่วมกันชำระหนี้ให้แก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ. ผู้เข้าสวมสิทธิแทนโจทก์ภายใน ๖ เดือน นับจาก

วันทำสัญญาประนีประนอมยอมความ หากไม่ชำระให้บังคับจำนองที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๘๒๕๕ พร้อมสิ่งปลูกสร้าง แต่ภายหลังครบกำหนดชำระหนี้ตามคำพิพากษตามยอม (วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๕) จำเลยทั้งสามผิดนัดชำระหนี้โดยไม่ปรากฏว่าบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ. ได้บังคับคดียึดทรัพย์จำนองที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๘๒๕๕ พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ออกขายทอดตลาด แต่บริษัทบริหารสินทรัพย์ พ. ได้มีการโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้ตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดสมุทรสาครให้แก่ผู้ร้อง ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และศาลจังหวัดสมุทรสาครมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าสวมสิทธิแทนใจทักแล้ว

แม้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ (เดิม) (มาตรา ๒๗๔ ปัจจุบัน) ผู้ร้องต้องร้องขอให้บังคับคดีภายในระยะเวลา ๑๐ ปี นับแต่วันที่จำเลยทั้งสามผิดนัดชำระหนี้ตามสัญญาประนีประนอมยอมความ (วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๕) ก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ร้องยื่นคำร้องขอถอนส่วนเป็นคดีนี้วันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๙ พันระยะเวลา ๑๐ ปีจากวันดังกล่าวก็มีผลเพียงทำให้ผู้ร้องหมดสิทธิบังคับคดีในคดีดังกล่าวแต่ไม่เป็นเหตุให้หนี้จำนองระงับสิ้นไป ทรัพย์สินจำนองยังคงมีอยู่และสามารถไต่ถามต่อลูกหนี้จำนองหรือต่อบุคคลภายนอกที่รับโอนทรัพย์สินจำนองนั้นต่อไปได้ แต่ทั้งนี้ผู้ร้องจะบังคับดอกเบี้ยเกินกว่าห้าปีไม่ได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๒๗ และมาตรา ๗๔๕ ประกอบกับการบังคับคดีแก่ทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาย่อมไม่กระทบกระเทือนถึงบุริมสิทธิของผู้รับจำนองซึ่งอาจร้องขอให้บังคับคดีเหนือทรัพย์สินนั้นได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๗ (เดิม) (มาตรา ๓๒๒ ปัจจุบัน) เมื่อผู้ร้องเป็นผู้รับโอนสิทธิของผู้รับจำนองในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๘๒๕๕ พร้อมสิ่งปลูกสร้างที่ใจทักคดีนี้นำยึดและขอให้ขายทอดตลาดโดยปลอดจำนองได้ใช้สิทธิตามมาตรา ๒๘๗ (เดิม) ผู้ร้องจึงมีสิทธิขอเงินจากการขายทอดตลาดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๗ (เดิม) ได้

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ